

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Центральноукраїнський державний педагогічний університет
імені Володимира Винниченка

MINISTRY OF EDUCATION AND SCIENCE OF UKRAINE
Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State Pedagogical University

ISSN 2522-4743

***Матеріали VI Інтернет-конференції
«ІНОЗЕМНА МОВА У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ
СПЕЦІАЛІСТІВ: ПРОБЛЕМИ ТА СТРАТЕГІЇ»***

***Sixth Internet Conference Proceedings
"FOREIGN LANGUAGE IN PROFESSIONAL
TRAINING OF SPECIALISTS: ISSUES AND
STRATEGIES"***

***збірник тез доповідей
[Електронний ресурс]
ONLINE BOOK OF ABSTRACTS***

***21 лютого 2022
February 21, 2022***

**Кропивницький – 2022
Kropyvnytskyi – 2022**

Наталья МИХАЙЛЮК, Наталя БОНДАРЕНКО. ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ МОВЛЕННЯ МАЙБУТНІХ БАКАЛАВРІВ БАНКІВСЬКОЇ СПРАВИ.....	108
Ольга ГОНЧАРОВА. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ЙОРКШИРСЬКОГО ДІАЛЕКТУ В РОМАНІ М. СІНКЛЕР «ТРИ СЕСТРИ».....	109
Надія ДЕМЧЕНКО. ФРАНЦУЗЬКИЙ СТИЛЬ ФРАНСУАЗИ САГАН.....	111
Valerii BONDAN. ON THE PROBLEM OF DIFFERENTIATION BETWEEN AN ADJOINING CONSTRUCTION AND A PARCELLED SENTENCE.....	113
Олена СЕМЕРЕНСЬКА. СЕМАНТИЧНЕ ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ ЛЕКСЕМ ЯК ОДИН ІЗ СПОСОБІВ УТВОРЕННЯ НЕОЛОГІЗМІВ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ	115
Світлана МАТВЄЄВА, Наталія САФОНОВА. ТЕОРІЯ ТРАНСФОРМАЦІЙ В УКРАЇНСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДОЗНАВСТВІ.....	117
Вікторія ШЕВЧУК, Оксана КОМАРНИЦЬКА. ВИКОРИСТАННЯ ІДИОМ В ОНЛАЙН РЕСУРСАХ ЗА ГЕНДЕРНИМИ ОЗНАКАМИ	119
Олена АРДЕЛЯН. КОНОТАТИВНЕ ЗНАЧЕННЯ ФРАЗЕОЛОГІЗОВАНИХ ВЛАСНИХ ІМЕН	121
Ілона ОРДИНСЬКА. СУТНІСТЬ МІКРОТОПОНІМА ЯК ОНІМНОЇ ОДИНИЦІ	123
Руслана КОВАЛЬЧУК. ВНУТРІШНЯ ФОРМА ФРАЗЕОЛОГІЧНОЇ ОДИНИЦІ ТА СПОСОБИ ЇЇ ЕКСПЛІКАЦІЇ	125
Оксана ЛЕВЧУК, Юлія САДОВСЬКА. ЖАНРОВО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ДІЛОВОГО МОВЛЕННЯ.....	127
Анастасія РИЖАВСЬКА. ЧИННИКИ ФРАЗЕОЛОГІЗАЦІЇ ВЛАСНИХ НАЗВ У СКЛАДІ АНГЛОМОВНИХ ІДИОМ	129
Аліна САГАЙДАК. ОЦІННІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ, ЩО МІСТЯТЬ ТОПОНІМНИЙ КОМПОНЕНТ	131
Майя КАРПУШИНА. ФРАЗОВІ ДІЄСЛОВА ЯК ГРАМАТИЧНЕ ЯВИЩЕ	132

SECTION 2.
FOREIGN LANGUAGE TEACHING TECHNIQUES

Olha TURMYS. EMERGING TECHNOLOGIES IN FOREIGN LANGUAGE LEARNING	136
Тетяна МАРЧЕНКО. МОТИВАЦІЯ ДО ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ В США	138
Оксана БІГИЧ. КРОССЕНС ЯК ВІЗУАЛЬНА ОПОРА ДЛЯ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ І КУЛЬТУР.....	139
Карина ГАХАРІЯ, Тетяна РЯБУХА. ВЕБ-КВЕСТ ЯК СУЧАСНА ФОРМА ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ.....	142
Тетяна РЯБУХА, Наталія ЗІНЕНКО. ВИКОРИСТАННЯ КЕЙС-МЕТОДУ В НАВЧАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ СТУДЕНТІВ МОВНИХ НАПРЯМІВ ПІДГОТОВКИ	145
Вікторія СЛІПЕНКО. МОВНІ СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ ТА ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ.....	147
Тетяна КАЛІНІЧЕНКО. ЕПОХА ЦИФРОВИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ І СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ВИКЛАДАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ У ЗВО	149
Larysa SAZANOVA, Liubov RUSANOVA. INFORMATION TECHNOLOGIES IN TEACHING FOREIGN LANGUAGES	150

Персонажі знаходяться у якомусь постійному стані відпочинку, канікул, матеріальні проблеми їх мало цікавлять.

Типовий персонаж цих романів - молоде, що розчарувалося, однак ще не втратило палкості почуттів, істота, яка вважає себе трохи вище за інших. Герої досить зарозумілі, зухвалі від нудьги і неробства. Всі вони певною мірою сноби і належать ніби до особливої категорії, раси. Це своєрідний аристократичний різновид молодого людини післявоєнних років. Важливою особливістю невеликих за обсягом романів письменниці є індивідуальний стиль. У французькій літературі поняття стилю відіграє велику роль. Буадеффе категорично заявляє, що від письменника вимагається... створити не світ, а стиль. Стиль рятує все, виправдовує все і змушує все забути. Неможливо ізолювати стиль від думки, сюжету. Стиль Саган підпорядковується світовідчуттю автора а відображення індивідуальності письменниці

У своїй творчості письменниця тяжіє до традиційних форм аналітичного психологічного роману. Вдале поєднання класичної ясності з відчуттям втраченості та тривоги, властивих сучасній людині, становлять характерну рису її творчої манери. Романи присвячені не так долі героїв, їх історії, як аналізу їхнього внутрішнього життя. У цьому сенсі романи Саган не подієві. Відсутність зовнішніх обставин є важливою. Особлива манера осмислення світу людини визначила матеріал її творів, який, своєю чергою, існує нероздільно зі своїми формою. З перших романів письменниці вдалося знайти свою мову, яка несе печатку її особистості і робить неповторними її твори.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Евнина Е.М. Современный французский роман 1940-1960.-М. 1962-519с.
2. Уваров Ю.П. Поколение Фрагсуази Саган. Творчество французских писателей//Новое время. 1957 - № 17, С.29-31
3. Histoire de la littérature française – Paris: Nathan, 1984-240p.
4. Blanchet André la littérature et le spirituel. La molee littérature (Le sourire de Françoise Sagan p.231-151) – Paris: Aubier, Edition Montagne, Paris , 1959 -324p.

ON THE PROBLEM OF DIFFERENTIATION BETWEEN AN ADJOINING CONSTRUCTION AND A PARCELLED SENTENCE

Valerii BOHDAN (Berdiansk, Ukraine)

The problem of distinguishing between two diametrically opposed processes of syntax (adjoining and parcelling) has been one of the most controversial issues. These processes are represented in a text by an adjoining construction (AC) and a parcelled sentence (PS). The AC is a binary text unit, the parts of which are formally divided by an external punctuation mark into two separate sentences (a base utterance and an adjoined part (AP)), but they are formally and semantically connected by an adjoining connective word (ACW) that is homonymous to a coordinating or subordinating connective word (Bohdan V.V., Dmytrenko V.O.). A parcelled sentence is a syntactic universal of speech, which is based on the division of a holistic sentence into isolated utterances that are separated from each other graphically and prosodically (Pustovar O.V. 2006).

The difficulties of delimiting of an AC and a PS are seen in the unrestrictedness of the concept of "parcelling" with clear grammatical rules (Shevchenko T.V.), which

determines the existence of conflicting views about an AC and a PS: a) the denial of the existence of a PS in general (Referovska O.A.); b) non-recognition of adjoining and an AC in general (Vannikov Yu.V.); c) identification of adjoining as an AC (Pustovar O.V., Shevchenko T.V.) or as its second component (AP) (Ivkova N.M.); d) recognition of both an AC and a PS and an attempt to establish the criteria for distinguishing between these externally isomorphic text units (Bohdan V.V., Dmytrenko V.O., Koniukhova L.I.; Lytvynenko E.V., Maksymov L.Yu., Rinberh V.L., Tsihanova K.L.).

At the heart of this diversity of opinions are some common features inherent in both an AC and a PS: 1) two-component composition with a fixed arrangement of parts (an autosemantic part (BU) + a synsemantic part (AP)); 2) intonational disunity; 3) a meaningful pause and 4) an expressive singling out of the second part (adjoined or separated). However, these two units of expressive syntax are fundamentally different from each other. Parcelling is the reverse process in relation to adjoining (division, dismemberment of a ready-made statement). That is, in an AC, its AP is added to its base utterance without any previous plan, and in a PS, its parcellate is removed outside the framework of this PS, formally becoming a syntactically separate utterance but in fact remaining a member of the PS.

The scholars have suggested different ways to differentiate an AC and a PS: 1) adjoining is a phenomenon of a static aspect of a sentence, and parcelling – of a dynamic one (Beloshapkova V.A., Pryiatkyna A.F., Skovorodnikov A.P.); 2) an AC is a language phenomenon, and a PS is a speech (conversational) one, i.e. its variant (of a sentence that was not dismembered in speech) (Lytvynenko E.V., Chornobryvets S.H.).

In the process of our comparative analysis of the component parts of an AC and a PS, the existing opinion about the presence of dividing properties in an ACW was not confirmed. When distinguishing between an AP and a parcellate, the main criterion is often considered to be the possibility of their correlation or non-correlation with the content of the previous autosemantic part (base utterance). Parcelling is considered a reversible phenomenon: it is enough to eliminate the pause (replace the punctuation mark (a full stop, a question mark or an exclamation mark) in front of a parcellate with a "zero mark" or comma) – and the isolated component can be restored as a member of the sentence or predicative unit. Traditionally, an AC has been denied the right to merge its components on the grounds that an AP can be neither a member of a sentence nor a predicative unit because an AP semantically (unlike a parcellate) should not correlate with the previous utterance. In our opinion, this is a very subjective criterion based on the richness of imagination. Therefore, according to Popova I.A., the linguists recognized the possibility of the existence of not only free (unpredictable) adjoining, but also of a predictable one and hence two relevant classes of an AC (Vynohradov V.V., Haibova M.T., Hepner Yu.R., Rinberh V.I.).

We suggest the following approach to the problem of differentiation between an AC and a PS: 1) a PS is understood to be only as an asyndetic separation of a sentence (Koniukhova L.I.); 2) correlation with the content of the previous sentence cannot be the main criterion due to its subjectivity (Dmytrenko V.O.); 3) the conjunctive words do not divide a sentence into parts, but only adjoin them to a previous one (Shcherba L.V.); 4) first of all, it is necessary to take into account not the transformational capabilities of an AC and a PS, but a communicative task of a sender of a message, which can be defined only in a context; 5) in formal terms, the structure of an AC is more characteristic of a predicative unit, and a PS – of a member of a sentence; 6) in

case of parcelling, a sentence is divided formally and semantically, and in case of adjoining, the division into parts is only formal, and semantically we have adjoining (Dmytrenko V.O.).

Sometimes it is very difficult to determine the definition of the second part of a syntactic unit because there are so-called hybrids in this area, the parameters of which bifurcate both in the direction of parcelling and in the direction of adjoining without any advantage over any of them (Rinberh V.L.). However, if these parts begin with an ACW, they are adjoined rather than separated parts due to an inherent connective property of this formal marker of joining.

REFERENCES

1. Богдан В. В. Синтактика, семантика, прагматика англомовних приєднувальних конструкцій і складних речень з підрядним зв'язком: монографія. Донецьк: «ЛАНДОН-XXI», 2011. С. 263.
2. Ванников Ю. В. Синтаксис речи и синтаксические особенности русской речи. Москва: Русский язык, 1979. 205 с.
3. Дмитренко В. А. Структура, семантика и функции союзных форм связи в смысловых миниатюрах в современном английском языке. *Вісник Харківськ. нац. ун-ту. Серія «Романо-германська філологія»*. Харків, 2002. № 572. С. 87-93.
4. Попова И. А. Сложносочиненное предложение в современном русском языке. *Вопросы синтаксиса современного русского языка*. Москва, 1950. С. 355-395.
5. Пустовар О. В. Номінативний і комунікативний аспекти парцеляції в сучасній німецькій мові: автореф. дис. ... канд. філол. наук: 10.02.04. Донецьк. 2006. 19 с.
6. Реферовская Е. А. Лингвистические исследования структуры текста. Ленинград: Наука, 1983. 216 с.
7. Ринберг В. Л. Конструкции связного текста в современном русском языке. Львов: Высшая школа, 1987. 168 с.
8. Щерба Л. В. О частях речи в русском языке. *Избранные работы по русскому языку*. Москва: Учпедгиз, 1957. 188 с.
9. Bohdan Valerii. Supra-Sentence Units from the Standpoint of the Theory of Speech Acts Act. *Наукові записки Бердянського державного педагогічного університету. Серія «Філологічні науки»*: [зб. наук. ст.] / [гол. ред. В. А. Зарва]. Бердянськ: БДПУ, 2017. Вип. XIII. С. 21–26.
10. Valerii Bohdan. The Development of an Adjoining Construction through Time. *Іноземна мова у професійній підготовці спеціалістів: проблеми та стратегії*: матеріали II Міжнародної наук.-практ. інтернет-конф. Кропивницький: РВВ ЦДПУ ім. В. Винниченка, 2018. С. 9–11.

СЕМАНТИЧНЕ ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ ЛЕКСЕМ ЯК ОДИН ІЗ СПОСОБІВ УТВОРЕННЯ НЕОЛОГІЗМІВ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Олена СЕМЕРЕНСЬКА (Харків, Україна)

Поповнення словникового складу відбувається не тільки через створення нових слів чи запозичення іншомовних слів для заповнення лакун, але й додаванням нових значень до вже наявних слів.

Метою дослідження є аналіз вже наявних лексем, чия семантика зазнала змін у результаті суспільного та науково-технічного прогресу.

Динаміку зміни семантики слів досліджували такі вітчизняні і зарубіжні науковці, як Л. Булаховський, К. Дах, Н. Іщенко, Д. Крістал, Я. МакКензі, О. Потєбня та ін. Серед вітчизняних науковців питання семантичних інновацій розглядали такі науковці, як О. Галичкіна, І. Дьяченко, Ю. Дзюбіна, А. Копитіна, О. Тур та інші.